

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செத்தாந்தம்.

தோகுதி கூ.] 1914இல் சேட்டெம்பர்மீன், [பகுதி கூ.

சாமவேத தல்வாகாரமெனும்

கேனோபநிஷத்து. *

கண்டம்-க-மந்திரம்-க.

சீடன்வினா.

மனமானது எவராலே யேவப்பட்டுச் சிச்சித்துச் செல்கின்றது? பிராணன் எவராலே நியமிக்கப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கிறது? எவராலிச் சிக்கப்பட்டு வாக்கின்மூலமாக மனிதர்கள் பேசுகிறார்கள்? எந்தத் தெய்வம் கண்களையும் செவிகளையும் தத்தம் நிலையில் சேர்த்துவைக்கின்றார்?

*இவ்வுபநிஷத்து, சிஷ்யனுக்கும் குருவிற்கு நடந்த சம்பாஷணையாக விருக்க, மத்துவாசாரியர் பிரமாவுக்கும் சிவனுக்கு நடந்த சம்பாஷணை ரூப மெனக் கனவுகண்டெழுதினர்போலும்.

ஆசிரியன்விடை, மந்திரம்-உ.

எக்காரணத்தினால் செவிக்குச் செவியாகவும், மனதிற்கு மனமாகவும், வாக்கிற்கு வாக்காகவும் இருக்குமிறைவனே, பிராணனுக்குப் பிராணனாகவும், கண்ணுக்குக் கண்ணாகவு மிருப்பதைப் புத்திமான்கள் தெரிந்து சுரோத்திராதிகளின் (பேரில்வைத்த வபிமானத்தை) விட்டுச் சென்மத்தினின்று நீங்கி முத்தர்களாகிறார்கள்.

மந்திரம்-ந.

கண், வாக்கு, மனம் அவனில்போகா, அவனைநாமறியோம், எப்பிரகாரம் இதனைச்சீடனுக்கு உபதேசிக்கக்கூடும், அதுதெரிந்துகொண்டதற்கும் பின்னுந் தெரிந்து கொள்ளாததற்கும் வேறுகவே யிருக்கிறதென்று யாரெங்கட்கு அறையத்தெளிவாகச் சொன்னார்களோ, அத்தகைய பூர்வீகர்களாகிய பெரியோர்கள் வாக்கியத்தைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

மந்திரம்-ச.

வாக்கால் எது பிரகாசிக்கப்பட வில்லையோ, எதனால் வாக்குப் பிரகாசிக்கப்படுகிறதோ அதையே பிரமமாகத் தீயறி, எந்தவஸ்துவை இது பிரமமென்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரமமன்று.

மந்திரம்-ரு.

மனதினால் எது நினைக்க முடியாதோ, எதனால் மனம் மனனஞ் செய்கின்றதோ அதுபிரமம், எந்தவஸ்துவை இதுபிரமமென்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரமமன்று.

†உபநிடந்தங்களிற் குறிக்கும் பிரமசப்தம் சிவபெருமனையே குறிக்கும். “ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத்வாத் சசிவோபரஹ்மை வயோகத:” என்றபராக்ஷியை வாக்கியத்தானும், சிவவதனம் என்றதற்கு பஞ்சப்ரஹ்மவக்த்ரம் எனப் பிரயோகமிருத்தலினாலும், சிவசத்திக்கே பிரஹ்மி எனப்பெயரிருத்தலினாலும், அப்பிரஹ்மிசத்தியைத் தாதான்மியமாகவுடைய சத்தனேபிரஹ்மமாகலினாலும், பிரஹ்மசப்தத்திற்குச் சிவபெருமானையெனக்கோடலே சுருதிசம்மதம். பிரதிஷ்டாகலைப் பாலராம் நாராயணரை, இராமாநுஜரும், மத்துவாசாரியரும் சாந்தியாதீதகலா சக்கரத்தைக்கடந்த பிரஹ்மசப்தத்துடன் பொருத்துவது அவாந்தரகற்பனையாம். இவ்வுபநிஷத்திற் போந்த யட்சருபமும் சிவபெருமானே யென்பதிற்பற்றட்டில்லை.

மந்திரம்-க.

கண்களால் எது பார்க்கமுடியாதோ, எதனால் கண் பார்க்கப்படுகிறதோ அது பிரமம், எந்தவஸ்துவை இது பிரமமென்று உபாதிக்கிறார்களோ அது பிரமமன்று.

மந்திரம்-எ.

காதினால் எது கேட்க முடியாதோ, எதனால் காது கேட்கப்படுகிறதோ அது பிரமம். எந்தவஸ்துவை இது பிரமமென்று உபாதிக்கிறார்களோ அது பிரமமன்று.

மந்திரம்-அ.

பிரணவாயுவீனால் எது தெரிந்துகொள்ளப்படாதோ, எதனால் பிரணவாயு சேட்டிக்கப் படுகிறதோ அது பிரமமன்று எந்த வஸ்துவை இது பிரமமென்று உபாதிக்கிறார்களோ அது பிரமமன்று.

காண்டம்-உ-மந்திரம்-க.

பிரமத்தைத் தெரிந்து கொண்டேனென்று நீ நினைப்பாயாகில், அந்நினைவு அற்பமாகமுடியும், அப்பிரமத்தின் உருவத்தை நீ தெரிந்து கொண்டேனென்று நினைப்பாயாகில் அதுவும், பிரமத்தின் உருவத்தைத் தேவதாருபங்களில் தெரிந்து கொண்டேனென்று நினைப்பாயாகில் அதுவும் அற்பமாகமுடியும், அப்பிரமம் சுவானுபவத்தால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான். அது தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக நினைக்கின்றேன்.

மந்திரம்-உ.

நான் அப்பிரமத்தைத் தெரிந்து கொண்டேனென்று நீனைக்கவில்லை, தெரிந்துகொள்ள வில்லையென்று நினைக்கவில்லை, பின்னையென்னெனில், சுவானுபவத்தால் தெரிந்துகொண்டேனென்று நினைக்கின்றேன், அவெண்ணத்தை எங்களில் எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அவன் பிரமத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்.

மந்திரம்-ரு.

எச்சாதகனுக்குப் பிரமமானது மனோவிருத்தி மாதிரத்தால் கோசரமாகாதோ, அவனுக்குச் சொரூபானுபவத்தால் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறது, எவன் அப்பிரமம் தன்மனத்திற்குக் கோசரமாயிற்றே

ன்று அபிப்பிராயப் படுகிறானே அவன் தெரிந்தவனல்ல, தெரிந்தவனென்பவனுக்குத் தெரியாது, தெரிந்து கொள்ளாதவனுக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்படும்,

மந்திரம்-ச.

பிரம்மம் எப்போது புத்தி விருத்தியில் சாட்சியாக விருப்பதாக அறியப்படுகிறதோ அப்போது அதுநல்ல ஞானமாக ஆகிறது, ஏனெனில் அதனால் மோட்சத்தை யடைகிறான்.

மந்திரம்-ரு.

சத்யமாக ஒருவன்து உண்டென்று இச்சென்மத்தில் தெரிந்துகொண்டால் அப்போது நற்கதியுண்டாம், ஜீவித்திருக்கிறபோது தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் பெரிதான நஷ்டமுண்டாயிற்று, ஆகலின் தீரர்கள் ஒவ்வொரு பூதத்திலும் அப்பிரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இவ்வுலகத்தினின்றும் மோட்சத்தை யடைகிறார்கள்.

கண்டம்-ரு-மந்திரம்-க.

பிரமமே அசுரர்களைச்செயித்தது, அவ்வசுர செயத்தால் தேவர்கள் மகிமை யடைந்தார்கள், இந்தச்செயம் நம்முடையதே யெனவும், சாமர்த்தியமு நம்முடையதே யெனவும் தேவர்கள் நினைத்தார்கள்.

மந்திரம்-உ.

அப்பிரமம் தேவர்களுடைய தப்பெண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்டது, அத்தேவர்கட்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ய பிரமம் யட்சரூபமாக உத்பவமாயிற்று, இச்சொரூபம் இத்தகையதெனத் தெரிந்து கொள்ளாமற் போனார்கள்.

மந்திரம்-ங.

தேவர்கள் அக்கினியை நோக்கி அக்கினிதேவே! எங்கள் கண்களுக்குக் காணப்படுகிற இப்பெரிய வருவத்தை இத்தகையதென நீ தெரிந்துகொள் என்றார்கள், அக்கினியும் அங்ஙனமே யாகட்டு மென்றன.

மந்திரம்-ச.

அக்கினி யட்சவின் சமீபத்தில் விரைந்து சென்றான், யட்ச நீயார் என்று கேட்டது. நான் பிரசித்தமான அக்கினி, நான் பிரசித்தமான 'ஜாதவேத' என்றனன்.

மந்திரம்-௫.

இத்தகைய பிரசித்தமான பெயரையுடைய உனது சாமர்த்தியம் மென்னென யட்சகேடக, இப்பூமியின் கண்ணுள்ள ஸ்தாவர, மனோக்ஷை, மெரித்துவிடுவேனென்றனன்.

மந்திரம்-௬.

அங்நனமாயின் நீ இத்தரும்பினை எரித்துவிடுக வென்று அவன் முன் போட்டது, அவ்வக்கினி தரும்பின் சமீபம்சென்று எரிக்க சாமர்த்திய மில்லாதவனாய்த் திரும்பித் தேவர்களை அந்த யட்சவை இத்தகையதென்று தெரிந்துகொள்ள என்னால் முடியவில்லை யென்றான்.

மந்திரம்-௭.

பின்பு தேவர்கள் வாயுவை நோக்கி, வாயுதேவனே! இந்த யட்சவை இன்னதென்று நீ தெரிந்து கொண்டுவா என்றார்கள். வாயுவும் அங்நனமே யாகட்டு மென்றனன்.

மந்திரம்-௮.

வாயு யட்சவை நோக்கிச் சென்றான், யட்ச நீயார் என்று கேட்டது, நான் பிரசித்தமான வாயு, நான் பிரசித்தமான 'மாதரிஸ்வா' என்றனன்.

மந்திரம்-௯.

இத்தகைய பிரசித்தமான பெயரையுடைய உனது சாமர்த்தியம் மென்னென யட்சகேடக, இப்பூமியின் கண்ணுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அரித்துக்கொண்டுபோவேனென்றனன்.

மந்திரம்-௧௦.

அங்நனமாயின் நீ இத்தரும்பினை அசைத்து விடுக வென்று அவன் முன் போட்டது. அவ்வாயுதரும்பின் சமீபம்சென்று அசைக்கச் சாமர்த்திய மில்லாதவனாய்த் திரும்பித் தேவர்களைப் பார்த்து, அந்த யட்சவை இத்தகையதென்று தெரிந்துகொள்ள என்னால்முடியவில்லை யென்றனன்.

மந்திரம்-கக.

பின்பு தேவர்கள் இந்திரனை நோக்கித் தேவேந்திர! இந்த யட்சவை இன்னதென்று நீ தெரிந்துகொண்டுவா என்றார்கள், இந்திரன் அதனிடத்து ஒடுதலும் அந்த யட்ச இவனென்றே மறைந்துவிட்டது.

மந்திரம்-கஉ,

இந்திரன் அவ்வாகாயத்தில், இமாசலபர்வதத்தின் புத்திரியாய்ப் பிசுவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற உமாதேவியாகிய பெண்ணைப் பார்த்து இந்தயட்ச யாரென்று கேட்டான்.

காண்டம்-ச.மந்திரம்-க.

அவ்வுமாதேவி அது பிரமமென மொழிந்தாள், இப்பிரமத்தின் ஜெயத்தினாலேயே நீர்மகிமை யடைந்தீர்களென்றாள், இந்திரன் அவ்வசனத்தால் பிரமமெனத் தெரிந்து கொண்டான்.

மந்திரம்-உ.

இதனால் அக்கினியும் வாயுவும் இந்திரனும் மற்றதேவர்களைக்காட்டிலும் மேம்பாட்டினை யடைந்தார்கள், ஏனெனின் இவர்கள் அந்த பிரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

மந்திரம்-ஈ.

இக்காரணத்தினால் இந்திரனாவன் அக்கினி வாயுவுமான இவர்களைக்காட்டிலும் மேன்மை அடைந்தான், ஏனெனில் இத்திரனே சமீபத்தில் பிரமசொருபத்தை முதலில் ஸ்பரிசித்துத்தெரிந்து கொண்டான்.

† ஜமவதம் என்பதற்கு இமாசலபர்வதத்தின் புத்திரி எனும் பொருள் பரிசித்தமாகவுட், சங்கராசாரியர் சுவர்ணபரணங்களுள்ளவள் என விபரீதப் பொருள் கொண்டாரேனும், உமாஎன்பதற்கு வேறுபொருள் குறிக்கவேவாதவராயினர். இராமானுஜர். உமாதேவியாகிய இலட்சுமியெனப் பொருள் கூறித்திருப்பதியாயினர். இவர், இலட்சுமி ஜீவகோடிகளி லொருத்தியெனக் கொண்டிருக்கிற வைஷ்ணவசாம்பிரதாயத்தை மறத்தார்போலும்.

மந்திரம்-ச.

இது அந்தப் பிரபத்தைக் குறித்துரைக்கும் சத்திய மொழியாகும், அப்பிரமம், மின்னலொளியைப்போலப்பிரகாசித்து, கண்ணிமை முகிழ்ப்பிற் கரந்துபோயது, ஆகவின், இவ்வுபமானம் மற்றையதே வர்களினும் இதனைக் குறிப்பிட்டறியத்தக்கது,

மந்திரம்-ரு.

இனி ஆன்மாவுடன் அவனைக்குறிப்பிட்டறிதல் வேண்டும், மனமானது செல்கிறதுபோலிருக்கிறது, மனதினால் சமீபத்திலிருக்கிறது, கினைக்கின்றான், அடிக்கடி மனதின் சங்கற்பம் பிரமவிஷயமாக உண்டாகிறது, மனதால் தியானம் செய்யவேண்டியது.

மந்திரம்-சு.

அது வியாபகமாக விருப்பதால் அது வியாபகமென்று உபாசிக்கத்தக்கது, எவன் இறையிப்படி உபாசிக்கிறானோ அவனைசமஸ்தமான பூதங்களும் பிரார்த்திக்கின்றன.

மந்திரம்-எ.

(சீடன்) உபநிடதத்தில் இன்னமேதாகிலுமுண்டோ என (ஆச்சாரியர்) சொல்லுகிறார்; உனக்கு உபநிஷத்து சொல்லப்பட்டது, உனக்குப்பிரம சம்பந்தமான உபநிஷத்தையே சொன்னேன், நிச்சயம்.

மந்திரம்-அ.

அப்பிரம வித்தைக்காக இருச்சிரமம் சாந்திராயண முதலியவிரதங்கள், அக்கினி கோத்திர முதலியவைகள், இந்திரியமடக்கல், வேதங்கள், வேதாந்தங்கள், பிரதிஷ்டைகள் சத்திய ஸ்தானங்களாம்.

மந்திரம்-க.

எவனாகிலும் இவ்வித்தையை முன்சொன்னபடி அறிகிறானோ அவன் பாபத்தைவிட்டு அந்தமில்லாததும், எல்லாவற்றிற்கும் அதிகமானதுமான சுகமாகிய உலகத்தின் ஸ்திதியை அடைகிறான்.

கேளோபரிஷத்து சம்பூரணம்.

மணவழகு.

சிவஞானபோத முதலால் விளக்கம்.

தோகுதி 3 பக்கம் 162 தொடர்ச்சி.

அப்படி பாஞ்சோதி முனிவர் அனுக்கரகத்திருந்தால் மெய்கண்டதேவர் சகலமும் ஓதாது சிவஞானபோதத்தை ஆரியத்தினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரைத்தார் என்று கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அப்படித் கொண்டால் பின்னால் கூறின சங்குதிக்கு உதைக்கின்றது. அதாவது, பாஞ்சோதிமுனிவர் சிவஞானபோதத்தைச் சொல்லிப்போன பிறகு அதன் பொருள் தெரியாமல் பொல்லாப் பிள்ளையானா வேண்டித் தவங்கிடந்தார் என்ற வசனத்திற்கு.

ஒருபாழையினின்றும் மற்றொரு பாழையில் மொழிபெயர்த்தார் என்றால் பொருள் தெரியாமலா மொழிபெயர்த்தார்? பொருள் தெரியாமலா பொழிப்புரைத்தார்? பொருள் தெரியாமல் செய்த தமிழ்ச் சிவஞான போதத்திற்கும் பொழிப்புரைக்குமா பொல்லாப் பிள்ளையார் சூர்ணிக்கொத்து செய்து கொடுத்தார்?

பாஞ்சோதிமுனிவருடைய தபோயலத்தால் மெய்கண்டார் சிவஞானபோதத்தின் பொருள் தெரிந்து மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரைத்தார் என்று கொண்டால் அவர் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் பொருள் விளங்கவில்லையே என்று தவங்கிடந்தது பொய்யாக வேண்டும்.

மெய்கண்டார் பொல்லாப்பிள்ளையாரிடம் பொருள் விளங்கவில்லையென்று தவங்கிடந்து, பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் 39-சூர்ணிக்கொத்துக்களைப்பெற்றுச் சிவஞானபோதத்தின் பொருள் விளக்கம் எய்தினார் என்று கொண்டால் அவர் மொழிபெயர்த்தது பொய்யாகவேண்டும்.

இதில் எது சரி சரியல்லவென்பதை அறிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் யோசிக்கவேண்டியது.

திருக்கலைய பரம்பரை மெய்கண்டார் என்று சொல்லுவதால் பாஞ்சோதிமுனிவருடைய மாணாக்கர் மெய்கண்டார் என்பது தேற்றம் என்றும், பாஞ்சோதிமுனிவருடைய மாணாக்கராய் இருந்துவிட்ட

பேப்பிறகு பொல்லாப் பிள்ளையாருடைய மாணக்கராக ஆனார் என்று சொன்னால் பாஞ்சோதி முனிவருக்கு என்ன பெருமை யிருக்கிறது; பாஞ்சோதி முனிவர் என்ன சந்தேகமாகவா சொல்லிக் கொடுத்த விடப்போவார், அவருக்கு என்ன தெரியாதா, அவர் கந்தியெம்பெருமான் சந்ததியல்லவா என்றும் ஆகையால் பொல்லாப்பிள்ளையாரிடம் குர்ணிக்கொத்துப் பெற்றதாகச் சொல்லுவது தப்பு என்றும் கூற முன்வந்திருக்கிறார்கள் சிலர். இது “முழுசுசுணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பது” போலாம்.

இன்னும் சிலர் சரித்திரத்துக்கும் கர்ணபரம் பரைக்கும் ரேவிரோதமாக பொல்லாப் பிள்ளையார் செய்தது தமிழ்ச் சிவஞான போதத்துக்கு அன்று ஆரியச் சிவஞான போதத்துக்கு என்று கூறுவார்கள்.

இவர்கள் எல்லாம் இது வரைக்கும் கொண்ட பழக்கத்தாலும் ஆரியத்தின்பேரில் வைத்த அபிமானத்தாலும் கூறுபவர்களேயொழிய வேறன்று.

சரித்திரத்தின் போக்கை கவனித்தால் இவ்வாறு கூற இடந்தருது. பாஞ்சோதி முனிவர் தவம் கைவந்த பெரியவரே. அவருடைய மாணக்கராய் இருந்த பிற்பாடு ஆசன்கை ஏற்பட்டது என்றால் அவருக்கு ஓர் இழுக்கே. ஆனால் மெய் கண்டார் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடம் சந்தேகம் நிவர்த்தி செய்து கொண்டது பொய்யா? என்றால் அதுவும் உண்மைதான். எப்படியென்றால் கூறுதும்.

பாஞ்சோதிமுனிவர் திருவெண்ணைய் நல்லூரிலேயே இருந்து மெய்கண்டாருக்குப் போதித்தார் இல்லை. அல்லது மெய்கண்டாருக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு திருவெண்ணைய் நல்லூருக்கு வந்தவரன்று. அவர் திருக்கையிலையினின்றும் யாதோ ஒருகாரியமாகத்தெற்குளோக்கித் திருவெண்ணைய் நல்லூர்வழியாகவந்தார். வந்தபோது மெய்கண்டாரைப் பார்த்தார். மெய்கண்டாரைத் திருவெண்ணை நல்லூரில் பொல்லாப்பிள்ளையார் ஆலயத்தில் சந்தித்தார். மெய்கண்டாருடைய பக்குவத்தை நோக்கி உடனே தீக்கையைச் செய்து சிவஞானபோதத்தை உபதேசித்துவிட்டு உடனே புறப்பட்டிருந்த இடம்சென்றார். பாஞ்சோதிமுனிவர் முன்னுதலமும்

அறியக்கூடிய வல்லமைபுடையவர் ஆகையால் பின்னால்க்கக்கூடிய சங்கதிகளைச் செய்வனே அறிந்தார் ஆகையால், மெய்கண்டாருக்குத் தமிழ்ப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் தாம் கேட்டவண்ணம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். சந்தேகம் நிகழப்பொல்லாப் பிள்ளையாரை வேண்டித்தவங்கிடந்தார். பொல்லாப்பிள்ளையார் 39-சூர்ணிக்கொத்துச்செய்து கொடுத்தார், 39-சூர்ணிக்கொத்தும் தமிழ்ப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுக்கே. வடமொழிக்கல்ல வென்பதையாவரும் அறிவர், பாஞ்சோதிமுனிவர் அவ்விடம்தங்கி யிருந்தால் அவரை சந்தேகமும் கிளர்ந்து செய்திருப்பார், பாஞ்சோதிமுனிவருக்குப் பொல்லாப்பிள்ளையார் செய்துகொடுப்பார் என்று தெரிந்தவர் ஆகையால் தம் காரியத்துக்குத்தடை ஏற்படாவண்ணம் உடனே போய்விட்டார் ஆகையால் மெய்கண்டாருக்குச் சந்தேகம் நிகழ்ந்தது பாஞ்சோதிமுனிவருக்கு இழுக்கன்று.

இன்னும் சிலர் மெய்கண்டார் மொழிபெயர்க்க வில்லை மெய்கண்டார் செய்தது தமிழ்ப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை அவருக்கு முன் சூத்திர ரூபமாக இல்லை; அவர்காலத்தில்தான் சூத்திரங்கள் ஏற்பட்டன; வடமொழிச் சூத்திரங்கள் தமிழினின்றும் மெய்கண்டார்காலத்துக்குப்பின் ஏற்பட்டன என்று கூறுகிறார்கள்.

அப்படி மெய்கண்டார் தான் இப்போது இருக்கிற தமிழ்ப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைச் செய்தார்; அதற்கு முந்திச் சூத்திரங்கள் இல்லை; சின் முத்திரையைத்தான் சிவஞானபோதம் என்று கூறிவந்தார்கள் என்று கொண்டால், மெய்கண்டார் பொல்லாப்பிள்ளையாரை வேண்டித்தவங்கிடந்ததும், 39-சூர்ணிக்கொத்துக்களைப் பெற்றதும் பொய்யாகும்.

மெய்கண்டாரோ தமிழ்ச்சூத்திரங்களைச் செய்திருந்தால் சந்தேகம் நிகழவும், 39-சூர்ணிக்கொத்துக்களைப் பெறவும் நியாயம் சிறிதும் இல்லை. ஆகையால் மெய்கண்டார் செய்யவில்லை என்று தெனியக்கிடக்கின்றது. ஆகையால், நான் மேலே கூறிய பிரகாரம் தமிழ்ப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் ஸ்ரீகண்ட பரமசிவத்திடத்திருந்து நந்தியெம்பெருமான் மூலமாய்ப் பாஞ்சோதி முனிவருக்குக் கிடைக்க, பாஞ்சோதிமுனிவர் தாம் ஏதும் அவசரத்தில் மெய்கண்டாருக்கு உபதே

இரௌரவாகமத்தில் இருப்பதானது “பாவஞ நீக்கியாலே இவனை (சீடனை) விதிப்பிரகாரம் சுத்தனாக்கி, பத்திய சிந்தனத்துக்குரிய சிவஞானபோது சாஸ்திரத்தை (அவனுக்கு) ஆசாரியர் கொடுக்க” என்பதே இப்போது கிரந்தாக்கிரத்தில் உள்ள ஆசாமங்களின் பாகங்கள் எல்லாம் ஆரியர்கள் தங்கள் உபயோகத்திற்காக எழுதி வைத்துக்கொண்டவைகளே என்று முன்னமே கூறியிருக்கின்றேன். ஆங்கிலேயன் ஒருவன் சைவமதத்தை அனுட்டிப்பானாகில் சைவாசாரங்கள் தெரியவேண்டுமானால் தனக்குத் தெரிந்துகொள்ளச்செய்துகளை இங்கிலீஷில்தான் குறித்துரைத்துக் கொள்ளுவான். அவன் “Rouravagamam” என்றதலைப்பின் கீழ் “When the Spiritual Teacher handed over Sivaganam - Botha to his desciple” என்று எழுதியிருந்தால் இங்கிலீஷில்தான் முதலில் சிவஞானபோதம் இருந்தது என்று கூறிவிடலாமா? அதுபோல் 4000-வருடங்கள் முன்னர் இந்நாட்டிற்கு வந்த ஆரியர்கள் தென்னாட்டிற்கு வந்து தமிழர்களிடம் கலந்து ரைலாசாரங்களை அனுட்டிக்க ஆரம்பித்தபோது

தமிழிலுள்ள சங்கத்தினைக் கிரந்தத்தில் எழுதிவைத்துக்கொண்டார்கள். அவைகளே இரப்பொழுதுள்ளன. அதனால், சமஸ்கிருதத்தில் தான் சிவஞானபோதம் இருந்தது என்று சொல்லுவது எப்படி. ஆகையால் அந்த ஆதாரமும் வலியில்லாமல் போயிற்று.

வேதாகமங்கள் தமிழிலேயே இருந்தன என்பதற்கு ஆதாரங்கூறுதாம். முற்காலங்களில் அதாவது ஆரியர் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன் கோவில்களில் தமிழ்வேதமே ஒதிக்கொண்டு வரப்பட்டன. இப்போதும் சமயாசாரிகளுடைய தேவாரங்களை (தமிழ்வேதம்மறைந்தபட்ட பிற்பாடு) ஒதுகிறார்கள். ஆரியர்களுடைய ஆட்சியில் ஆரியவேதமாகிய இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணவேதங்களையும் கோவில்களில் ஒதத்தலைப்பட்டார்கள். அப்படி ஆரிய வேதங்களை ஒதுவது சைவர்களுக்கு ஒப்பவில்லை. அது திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பாவால் நன்றாய் வெளியாகிறது, அது வருமாறு:—

“திசைக்குமிக் குலவு சீர்த்தித் தில்லைக்கூத் துந்தத்தீய
நசிக்கவெண் ணீற தாடு நமர்களை நணுகா நாய்கள்
அசிக்க ஆரியங்கள் ஓதும் மாதரைப் பேதவாதப்
பிசுக்கரை காணுகண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே.”

ஆகையால் இதுகாறும் கூறிய வாற்றால் இப்போது ‘கிரந்தலிபி’ யில் இருக்கும் ரௌரவாகமத்திற்கூறிய சிவஞானபோதம் தமிழ்ச்சிவஞானபோதமே யொழிய வேறன்று.

இனி, சித்தாந்தம்தொகுதி 3. பக்கம் 100-முதல் 112வரையுள்ள விஷயங்களைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்.

(தொடரும்.)

துடிசைகிழார்-அ-சிதம்பரனார்.

மும்மூர்திகள்.

மக்கள் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே தங்களினும் மேலான ஒரு பொருள் இருக்கின்றதெனக் கருதி அப்பொருளை வழிபட்டு வரும் இயல்புடைய யிருக்கின்றார்கள். எந்தப் பொருள் மனிதர் களுடைய ஆன்ம உணர்ச்சியை எழுப்பி விட்டு அவர்களைச் சிந்திக்கும் படியும், நன்மார்க்கத்தில் ஒழுக்கும் படியும் செய்கிறதோ, எந்தப் பொருள் ஒவ்வொருவருடைய மனோபாவக் உணர்ச்சிக்கு ஒவ்வொரு விதமாய்த்தோன்றி அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாந்தாம் கொண்டதே உண்மையென மருண்டு தம்முள் போரியற்றி நிற்கத் தான்மாத்திரம் சாட்சி மாத்திரையாய்த் துலங்குகின்றதோ, எந்தப் பொருள் தூல ரூபமாய் அறிந்திடுதற்கும் சூக்கும ரூபமாய் உணர்ந்திடுதற்கும் எவ்வ தவாறு இரண்டு மற்ற நிலையிலிருந்துகொண்டு ஒரு சிலர் உருவம் என்று வழக்கிடுதற்கும் வேறு சிலர் அருவம் என்று வாதிடுதற்கும் இடந்தந்து நிற்கின்றதோ, எந்தப் பொருள் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா அறிவும் சிரம்பியதாய் உலகத்தோடு கலந்து அதனை அசைவித்து உயிர்களோடு கலந்து அவைகளை அறிவித்தும் வருகின்றதோ, அந்தப் பொருளே மேலான பொருள் என்று மக்களாற் கருதப்படும் பொரு ளாம்—அதுவே கடவுள் என்று அழைக்கப்படும் பரம்பொருளாம்.

இனி, இந்தக் கடவுள் என்னும் செம்பொருள் ஒன்று அல்லது பலவா எனின், ஒன்றேயாம். பலவென்று கூறலாகாதோ வெனின்,— ஆகாது. ஏனெனில் ஒன்றுக்குமேல் இரண்டு பொருள் இருப்பின் ஒன்றைவிட மற்றொன்று ஆற்றல் மிகுந்ததாயிருக்கும். ஆற்றல் மிகுந்தபொருளால் மற்றொருபொருள் தாழ்வெய்து மாதலால். அப் பொருள் கடவுள் என்று அழைக்கப்படுதற்குச் சிறிதும் உரியதன் றும். ஏனெனில் எல்லா அறிவும், எல்லா ஞானமும், எல்லா இன்ப மும் எல்லா ஆற்றலும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றதாய்த் தான் ஒன் றனுள் அடங்காமல் எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு நிற்கும் பொருள் கடவுள் எனப் பெயர்பெறுமே தவிர ஏனைய பொ ருள்கள் அப்பெயர் பெறுதற்கு உரியவாகா “இரண்டு பொருள்கள் எல்லா வன்கயினும் தம்முள் ஒத்த தன்மையவாய்த் காணப்படுத

வில்லை” என்பது தருக்க நூற்றுணிபு, —தற்கால பூதபௌதிக சாஸ்திரங்களால் அறுதி யிடப்பட்ட உண்மை. ஆகவே இரண்டு கடவுள் உண்டென வைத்துக்கொண்டோமானால் ஒன்றைவிட மற்றொன்று ஆற்றல் மிகுந்ததெனக் கொள்ள நேரிடும். அங்ஙனம் நேர்ந்தின் ஆற்றல் மிகுந்தது கடவுள் என்றும், மற்றொன்று கடவுள் அன்றென்றும் முடிவு செய்திடுதல் வேண்டும். இரண்டும் சமமான ஆற்றலுடையது என்று வைத்துக்கொண்ட போதிலும் “ஒன்றினால் ஆகக் கூடிய காரியந்தானே மற்றொன்றாலும் ஆகமுடியும்? இதற்கு இரண்டு எதற்காக?” என்று வினவுவார்க்குப் பதில் கூற முடியாமல் தயங்க வேண்டுகிறது. ஆகவே கடவுள் ஒன்று என்று கொள்ளலே பொருத்த முடைத்தாம்.

“அங்ஙனமாயின் இந்துக்களாகிய நம்முடைய மதநூல்களில் பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், என்னும் மூன்று கடவுள்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் வரக்காரணம் யாதா? சிருஷ்டிக் தொழிலாகிய படைத்தலை நான்முதலும், திதித் தொழிலாகிய காத்தலை நாராயணனும், சங்காரத்தொழிலாகிய அழித்தலை உருத்திரனும் முறையே இயற்றிவருகிறார்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றனவே? அங்ஙனம் கூறுதற்குக் காரணம் என்ன? மூன்றும் ஒரே கடவுளா, ஒன்றாயின் மூன்று டெயர்கள் எதற்காக? மூன்றாயின் ஒரேகடவுள்தான் உண்டெனக்கூறுதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்?” என்னும் இவைபோன்ற பல ஆசங்கைகளை ஒருவாறு தீர்த்திடுவான் கருதிய இவ்வியாசம் எழுதப்படுகிறதென்பது.

நம்முடைய கட்புலனுக்குக் காணப்படுகின்ற இந்தகிலவுலகத்தில் இரண்டுவிதமான சக்திகள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவை யாவன; அறிவுள்ளசேதன வஸ்துவின் இயக்கம் ஒன்று, அறிவற்ற அசேதன வஸ்துவின் இயக்கம் மற்றொன்று. அறிவுள்ள சேதன வஸ்துவின் இயக்கத்தைச் சிற்சக்தி என்றும், அறிவற்ற அசேதன வஸ்துவின் இயக்கத்தைச் சடசக்தி என்றும் ஆன்றோர் வழங்குவர். இவை முறையே ‘புருஷன்’ ‘பிரகிருதி’ என்றும் சொல்லப்படும். இவைகளை மேனாட்டுத் தத்துவசாஸ்திரிகள் முறையே ‘Intelligent Active Force’ என்றும் “Blind Passive Force” என்றும் கூறுவர். இந்த இரண்டு சக்திகளின் இயக்கம் இல்லாவிடில் இவ்வுலகிலுள்ள ஒன்றுமே நடைபெறுது.

இவ்விரண்டு விதமான சக்திகளுள் முதலில் சடசக்தியை நாம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். சடப்பொருளாகிய இப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூன்றுவிதமான நிலைகள் உள். அவையாவன:- 1. ஸ்தூல நிலை 2. சூக்தும நிலை 3. காரணநிலை, கம்முடைய சட்புலனுக்கு விவிதபேதங் களோடு ஸ்தூலாகாரமாய்க் காணப்படும் பிரபஞ்சம் இச்சமயம் எந் நிலையிலிருக்கிறதோ அந்நிலையே ஸ்தூல நிலையாம். இந்த நிலையின் ஒடுக்கமே சூக்துமநிலையாம் மாயையில் ஒடுக்கி நிற்கும் நிலையேகாரண நிலையாம். சைவசித்தாந்த முறைப்படி பரமானுக்களினும் துண்ணி தாயுள்ள சடவஸ்துவே மாயை என்று சொல்லப்படும். இந்த அகி துட்பமாகிய வஸ்துவே பிரகிருதி மாயை என்றும் சொல்லப்படும். சடசக்தியாகிய பிரகிருதியும் சிற்சக்தியாகிய புருஷனும் ஒன்றோடொ ன்று கலப்புறுவதனாலேயே பிரபஞ்சம் தோன்றி, கின்று, அழிகின் மறு.

இவ்விரண்டு சக்தியையும் கலப்பதனால் உண்டாகும் இயக்கமே புருஷப்பிரகிருதி (Spirit-matter) என்று சொல்லப்படும். இவை இரண்டும் ஒன்று சேருங்கால், பிரகிருதியில் மூன்றுவித நிலைகள் ஏற் படுகின்றன. அவையாவன:- 1. சத்துவம் 2. இராசதம் 3. தாமதம். இம்மூன்று நிலைமைகளுக்கு ஏற்பவே சிற்சக்தியிலும் மூன்று நிலை கள் உள்.

இவ்வுண்மையை விளக்குவதற்காகத்தான் இராசத குணத்தால் பிரமா பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும், தத்துவ குணத்தால் விஷ்ணு பிரபஞ்சத்தைக் காக்கின்றார் என்றும், தாமதகுணத்தால் சிவன் பிரபஞ்சத்தை அழிக்கின்றார் என்றும் நம்முடைய புராணங் கள் உருவகப்படுத்திக் கூறிபுரக்கின்றன. இதிலிருந்தநாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய தத்துவார்த்தம் யாது? புருஷப் பிரகிருதியின் மூன்றுவிதமான நிலைமைகளே-அதாவது உலகம் சிருஷ்டிக்கப்படும் போது அது நிற்கும் நிலையும், காக்கப்பட்டு வரும்போது அது நிற் கும்நிலையும், இனி அழிக்கப்படும்போது அதுநிற்கும் நிலையும்-பிரம், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்று உருவகப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்பதே. உலக சிருஷ்டி என்பது கட்புலனுக்குத் தோன்றாமல் அந்நி ரூக்குமநிலையில் பிரிந்து பிரிந்து நிற்கும் பரமானுக்கள் ஒன்று சேர்ந்து கட்புலனுக்குத் தோன்றுமபடியான ஸ்தூலரூபத்தை அடை

தலாம். இவ்வனுங்கள் ஒன்று சேருவதற்கு மிகவேகமான இயக்கம் வேண்டும். ஒரு காரியத்தை விரைவாயும் உச்சமாயும் செய்துமுடிப்பது இராசதகுணத்தின் இயல்பாதலால், சிருஷ்டி கடவுளான பிரமாவுக்கு இராசதகுணம் கற்பித்தும், ஒன்றை இரட்சித்து வருவதற்கு அமைதியும் சாந்தமும் அவசியமாதலால், அக்குணங்களை இயல்பாகக் கொண்ட சத்துவ குணத்தை இரட்சிக்கும் கடவுளான விஷ்ணுவைக் கற்கற்பித்தும், ஒன்றை அழிக்கும் குணம் தாமதகுணத்தின் இயல்பாதலால் சங்கார கிருத்தியத்திற்குரிய சிவபெருமானுக்கு அக்குணத்தைக் கற்பித்தும் நம்புராணங்கள் கூறியிருப்பதானது மிகவும் பொருத்தமுடையதாம் என்க. ஆகவே, படைத்துக் காத்து அழிக்கும் சக்திகளே பிரமா, விஷ்ணு, சிவனென உண்மை நூல்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்றும் வெவ்வேறு சக்திகளோ எனின்; அன்று. மற்று யாதோவெனின்;—ஒரே சக்தியின் மூன்று விதமான நிலைகள் என்று உணர்க.

இதனை ஒரு சிறு உதாரண முகத்தால் விளக்குவாம். இராமன் என்னும் பெயருடையான் ஒருவன் நியாயவாதியாயும், போதகாகிரியாயும், உபந்நியாசகனாயும் இருக்கின்றான் என்று நாம் வைத்துக் கொள்ளுவோம். அவன் வீட்டிலிருக்கும்போது அவனை இராமன் என்று எல்லோரும் அழைக்கின்றார்கள். நியாயஸ்தலத்திலிருக்கும் போது நியாயவாதி என்று அங்குள்ளார் கூறுகின்றார்கள். அவன் கல்வி பயிற்றுவிக்கும்போது போதகாகிரியர் என்று மாணாக்கர்கள் அவனை அழைக்கின்றார்கள். பயங்கத்தில் பேசும்போது அவனை உபந்நியாசகர் என்று பொது ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். அங்ஙனம் ஒரே மனிதன் அவன் செய்யும் தொழிலுக்கு ஏற்ப அவ்வச்சமயங்களில் ஒவ்வொரு பெயரால் அழைக்கப்பட்டும் உண்மையில் உள்ள மனிதன் ஒருவனே,—அப்பெயரெல்லாம் அவனையே குறிக்கின்றன. அஃதேபோல் எல்லாம்வல்ல இறைவன் சிருஷ்டித் தொழில் செய்யும் போது பிரமாளன்றும், காத்தற்றொழில் புரியும்போது விஷ்ணுவென்றும் சங்கார கிருத்தியஞ் செய்யும்போது சிவன் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றார். ஆனாலும் கடவுள் ஒருவரே,—அம்மூன்று பெயர்களும் அவர் ஒருவரையே குறிக்கின்றன. இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தவே,

“ஒருருவாயினை பாணங்காரத்
தீரீயல்பாயொரு விண்முதல் பூதல
மொன்றிய விரிசடரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தளித்தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயினை”.

என்று ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப்பெருமானும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

“செழும் தேவர் கோவறியாத தேவதேவன்
மற்றை பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்கும்
முவர்கோனாய் நின்ற தனிமுதல்வன்”
“ஒருவனாய் உலகேத்த நின்ற நானோ.”

என்னும் தமிழ்வேதத் திருவாக்குகளும் இக் கருத்துப்பற்றியே எழுந்தன.

உண்மை இவ்வாறிருப்பவும் அதனை உணராத, பல கடவுளா
இருப்பது போற்கொண்டு, “விஷ்ணுவே உயர்ந்தது” என்று வை
ணவர்களும் “சிவமே உயர்ந்தது” என்று சைவர்களும் தம்முள்
தருக்கையாடி விண்வாதம் புரிதல் பெரியதோ ரறியாமையாகும்.
இங்ஙனம் மதப்போர் விளைவிப்பதால் ஜனசமூகத்தில் ஒற்றுமையும்
அன்புரிமையும் குறைதற்கு இடமுண்டாகின்றதே யன்றி வேறுநற்
பயன் ஏதும் விளைவதாயில்லை.

நாகை—வி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

சிவா நுக்கிரகவியல்பு.

சிவபெருமானை உருவமாக விளங்கும்பொழுது காணக்கூடுமன்றி, அருவமாயிருக்கையில் ஆறியவல்லவர் மாவார். ஒருவருயிலர். வேதசாரத்தை யுணர்ந்த புத்திமான்களே! விரகித்பற்றி யெரிகின்ற தீயைக்கண்டு தீயின்ஸ்வரூபாதிகள் இத்தன்மையனவென் றுணரலாமன்றி, அவ்விறகில் அந்தர்க்கதமாக விளங்கும் அக்கினியைக்காண வல்லவர்களில்லை. பரம்பொருளாகிய சர்வேசுவரன் அருவமாதலே யன்றி ஆன்மகோடிக ளீடே றும்பொருட்டுச் சதாசிஷன் மகேசன் உருத்திரன் விண்டு பிரமன் முதலிய மூர்த்தியாகித் திருவருள்புரிகின்றனன். அந்தக்கடவுள் பிரமன் முதலிய ஜீவகோடிகள் செய்த பாங்குகளொழியும்படி தண்டங்களை அவரவர்கள் குற்றத்திற்கேற்பச் செய்கின்றனன். இந்த கியாயத்தாலல்லவோ அரசர்கள் குற்றஞ்செய்த பிரஜைகளைத் தண்டிக்கிறார்கள். குற்றஞ்செய்தோரைத் தண்டித்தலால் மன்னவருக்குச் சிறிதுந்தோஷமில்லை. பிதாவானவன் பிச்சான் காரியங்களைச் செய்த புதல்வரைத் தண்டிப்பது அவர்கள் பேரில்வைத்த அன்பினாலன்றி வேறன்று. அதுபோலவே கருணாமூர்த்தியாகிய எம்பெருமான் அவர்களுடைய பந்தங்களை யகற்றுப்படி தண்டங்களைச் செய்து, தன் கிருபாநோக்கத்தைச் செலுத்துகின்றான். துன்புறுத்துகின்ற கட்டிமுதலிய நோயுற்றவனுடைய அந்தப்பாகத்தை யிரிந்தாவது சுட்டாவது வைத்தியன் ஒழிப்பதுபோலத் தயாமூர்த்தியாகிய சங்கரன் ஆன்மாக்களுடைய வினையொழியும்படி வருத்தப் படித்திப் பின்னர் அவ்வருத்தத்தையு மொழிப்பான். பலமூர்த்திகளாக அந்தப்பகலான் விளங்கினும் ஆசைமுதலிய தீமைகளையடையான். குற்றமுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றையுங் கொளுத்திச் சாம்பராக்குந் தீயினுக்கு அக்குற்றஞ் சிறிது மில்லாதிருப்பதுபோலவே வினைச்சம்பந்தத்தை யொழிக்கும் ஈச்சுரனுக்குச் சிறிதும்வினையென்பது சம்பந்தப்படமாட்டாது. நெருப்பானது இரும்புமுதலிய உலோகங்களைச் சுடுவதுபோல ஈச்சுரன் எல்லா மூர்த்திகளையும் தத்தமக்கியன்றவா ரொழுக்கச்செய்கின்றான். அந்தப்பகலான் சர்வவியாபியாக எல்லாப் பொருள்களிலும் விளங்குகின்றானாதலின், அந்த ஈசுவரனை மண், கல், மரம், மணிமுதலிய வெல்லாப் பொருள்களிலும்

ஶ்சித்தத்தகும். தத்தமக்கியன்ற ஒரு பொருளில் அர்ச்சித்தவர்கள் இஷ்டசித்திகளையடைவார்கள். சித்தும் அசித்தமானகிய பொருள்களையொன்று சேர்த்தாலும் அவைவகட்குள்ள குணங்கள் மாறுபடர். எதுபோலென்ற ரூரியனுதிக்கத் தாமரை விரிதலும், அதனோடுள்ள பிறமலர்கள் விரியாமையும்போலுமென வுணர்வீர்களாக. மலசம்பந்திகளுக்குச் சிவபெருமான் ஒருகாலத்திலும் மோகூத்தைக்கொடுக்க மாட்டான். மலத்தை யொழித்தவர்கட்கே சிவபெருமான்மோகூத்தைக் கொடுப்பான். ஆவும் சிவபெருமானுக்கு அம்மலங்களில்லை. மலமானது ஆன்மாக்கட்கேபுரியது. ஆதலின்சீவன் இன்பதுன்பங்களையனுபவிக்க மாயாசம்பந்தத்தாற் கருமங்களைச்செய்யும். கரும மாயைகளின் அதுபந்தமான சமுசாரம் ஜீவனுக்கேயன்றிச் சிவனுக்கு எவ்வளவுங்கிடையாது. ஜீவனுக்குச் சுதச்சித்தமாகத் தானேவாத் தக்கதோர் பலமுள்ளது. அது தானே வருமாயினுங் காரணமித்த மாக வரக்கூடியது. அக்காரணம் ஒன்றுமினும் பலசத்திகளுடைய தாகவிருக்கும். கருமமாயைகள் சிவனுக்குச் சிறிதுமில்லை. ஆத்மாவானது யாவர்க்குஞ் சமானமாயிருப்பினும், சிலர் பந்தமுடைய வர்களும், சிலர் முக்தர்களும், சிலர் பாரகளுமாயிருக்கிறார்கள். சிலர் லயபோகாதிகாரிகளாய் ஞானேசுவரியா திகளின் தாரதம்மியயகளையடைகிறார்கள். சிலர் மூர்த்திகளாகிறார்கள். அன்றியுஞ்சிலர் சிவ சொருபிகளாய் அத்துவாக்களின் சரசிலிருப்பார்கள். சிலர் மகேசர்களாய் அத்துவாக்களி னிடையிலிருக்கிறார்கள். சிலர் உருத்திரர்களாய் அத்துவாக்களி னடியிலிருக்கிறார்கள். மாயாசம்பந்தமற்றுச் சிவசந்தியிலிருப்பவர்களில், ஆத்மஸ்வரூபங் கீழேயும், அந்தராத்மஸ்வரூபமத்தியிலேயும், பரமாத்மஸ்வரூபம் மேலேயும் விளங்கப்பிரம வில் ணு ருத்திரர்களுண்டு சொல்லப்படுவார்கள். இம்மூன்றுபதவி களில் அநேகர் வசிக்கிறார்கள். சாந்திபதிபதவிபிற சைவர்களும், சாந்திபதத்தில் மகேசர்களும், வித்தியாபதத்தில் உருத்திரபதர்களும், பிரதிஷ்டாபதத்தில் விண்பெக்தர்களும், நிரிந்திபதத்திற் பிரம பக்தர்களும் வாழ்வார்கள். இவையே தேவபோனி யஷ்டகமாம். இவையே யுச்சஸ்தானத்திலிருப்பனவும் உத்தமமுமாம். ஒன்பதாவது மாறுடயோனி. அது மத்தியிலிருப்பனும் மத்திமமுமாம் பசு யோனிகள் ஐவகை. அவை சாழ்விலிருப்பனவும் அதர்மமுமாம். ஆகப்பசுவர்க்கம் பதினான்கு கைப்படும், ஜீவனுக்கு மலத்தின்

எற்றக்குறைவுகளால் இவ்வகைய யோனிகள் உண்டாகின்றன. சமுசாரகாரணமான மலங்கள் ஆமமென்றும் பக்குவமென்றும் இருவகைப்படும். ஆமமலத்தால் ஜீவர்களுக்குத் தாழ்ந்தயோனியும், பக்குவமலத்தால் உத்தமயோனியுள் சம்பவிக்கும். பசுக்களாகிய ஜீவர்களுக்குள் ஒருமல முடைமையிலும் இருமலமுடைமை தாழ்ந்தும், இருமலமுடைமையினும் மும்மலமுடைமை தாழ்ந்தும், உத்தமமத்தும் அதமர்களாவார்கள். இரழுவகையினரைக்காட்டிலுஞ் சாம்பவழர்த்தியே சிறந்தவன். உருத்திராத்மகமான இந்தஜகமானது உருத்திரனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜீவஸ்வரூபமான லெல்லாவற்றையுஞ் சிவபெருமானே யதிஷ்டித்துள்ளன். அண்டாந்தமான பூமியானது சதருத்திரர்களால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. மாயாந்தமான அந்தரிக்ஷமானது அமரேசனாதி யுருத்திரர்களால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்குஷ்டமாத்மிமான ஜீவர்களால் யாவும் வியாப்தமாயிருக்கின்றன, மகாமாயாவசானாதிகளான புவனாதிபதிகளும் அத்து வாக்களினுள்ளவர்களுமாகிய தேவர்களால் யாவும் அதிஷ்டிப்படாவிடினும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவரால் அதிஷ்டிக்கப்படும், யாவும் சாம்பவழர்த்தியால் அதிஷ்டிக்கப்படும் விளங்கும். இவ்வகையழுவகை மலசம்பந்தத்தால் ஜீவர்களுக்குச் சமுசாரமென்னும் நோய் உண்டாகின்றது. அந்தச் சமுசாரரோகத்தை யொழிப்பதற்குச் சர்வேசுரனுடைய அறுக்கிகத்தாலுண்டான சிவஞானமே பரமேஸ்வரம். நோயாளிக்கு வைத்தியன் அந்நோயைத் தீர்ப்பதுபோல பரம காருண்யனான சர்வேசன் சமுசாரரோகிக்கு நியாமகனாயிருந்து, அநாயாசமாக அதையொழித்துச் சுகப்படுத்துகின்றான். துக்கமுண்டாவதற்குச் சமுசாரமேகாரணம். காமமுந்துக்கமுஞ் சுபாவமாகவே யுண்டாகும். ரோகமானது வைத்தியனால் உண்டாக்கப் படாதது பேரலன்றிச் சர்வேசனுலேயே சமுசாரபந்தங்க ளுண்டாக்கப் படினும், அந்தப்பகவானுக்கு ஒருதோஷமு முண்டாகாது. அவைகபாவமாம், சமுசாரகாரணமான மலமே மாயை. அது அசேதனமானது. அது இரும்பைக் காந்தமிழப்பதுபோல, சிவபெருமான் கருதியமாத் திரமே ஸ்வயமாகத் தொடருகின்றது. அம்மாயையை யொழிப்பதற்குச் சாந்தித்தியமே காரணம். சிவபெருமானுடைய கட்டளையின்பி யாதொருகாரியமும் நிகழமாட்டாது. யாவஞ்சர்வேசனாற் செய்யப் படுமாயினும், சுகதுக்கக்கட்காக நிகழிக்கப்படத் தக்கவனல்லன். சர்

வேசனுடைய சக்தியே சர்வதோமுகியாயுள்ளது, அந்தச்சக்தியால் எல்லாப்பிரபஞ்சமும் வியாப்தமாயிருப்பினும், சர்வேசன் தூஷிக்கத் தக்கவனல்லன், அநாதியாக எல்லாப்பிரபஞ்சமும் ஈசுவரனுக்கு அடங்கியதாகவும், ஈசுவரக்ஞாநுபாஸ சக்தியே பிரபுவாகவுடைய தமாயிருத்தலின், ஈசுவரன் தூஷிக்கப்படமாட்டான். ஈசுவரசக்தியாலுண்டாகும் மலசம்பந்தமான சமுசாரபத்தத்தை அந்த ஈசுவரனாலேயே யுண்டாகிறதென்றும், அவனே தூஷிக்கத்தக்கவனென்றும் நினைக்கின்ற தன்மதியுடையவன் அஜ்ஞானத்தால் நசிக்கின்றான். ஞானமானது ப்ரோக்ஷமென்றும் அப்ரோக்ஷமென்றும் இருவகைப்படும். அதில் ப்ரோக்ஷஞானம் ஸ்திரமில்லாததென்றும், அப்ரோக்ஷஞானம் ஸ்திரமானதென்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அநேகமான காரணங்களாலுண்டாவது ப்ரோக்ஷஞானம், சிரோஷ்டமான அநுஷ்டானத்தாலுண்டாவது அப்ரோக்ஷஞானம். அப்ரோக்ஷஞானத்தை விமீக்தால் மோக்ஷம் ஒருகாலத்திலுஞ் சித்திக்காதென்று மனதிற் கொண்டு ஜாக்கித்யையாக அநுஷ்டானங்களைப் பிரயத்தனப்பட்டுச் சம்பரதிக்கவேண்டும்.” இவ்வுண்மை வாயுசங்கிதையில் விசிதமாம்.

வா. தி. கோவித்தராஜமுதலியார்.

அறியாவினா.

சித்தார்த்த பத்திரிகாசிரியரவர்கட்கு வந்தனம்

ஐயம்

நானொரு வைணவச்சிறுவன், தாங்கள் சைவசித்தார்த்த மகாசமாஜத்தின் சம்பந்தமாக வெளியிட்டீவரும் “சித்தார்த்தம்” என்னும் பத்திரிகையை மூன்றுவருடங்களாக நன்கு கவனித்தப்படி த்துவருகிறேன். அப்பத்திரிகையிற் குறித்த “அத்தனிதம்,” “சதுர்த்தம்,” “சித்தார்த்தம்,” “மகாவாக்கியம்” முதலிய அறியவிஷயங்களும், மற்றும் பல மேதாவியர்கள் எழுதிவரும் அறியபெரிய விஷயங்களும் சுருதி யுத்தி அனுபவங்கட்குப் பொருத்தமாகவே யுள்ளன. அன்றியும், தாங்கள் மொழிபெயர்த்தெழுதிய “சரபோபநிஷத்து,” “அகர்வசிகோபநிஷத்து,” “பஞ்சபிரமோபநிஷத்து,” “இவைகளில்கண்ட “பிரமம்,” “பிரண

வம்,” “அட்சரம்,” “புருஷன்,” முதலிய பதங்கட்குச் சிவபெருமானே பொருளெனச் சுருதிப்பிரமாணங்களுடன் தாபித்தவற்றையும் தேர்ந்தேன். பின்னர் பிரமஸ்ரீ காசிவாசி செந்திராஸ்தையருவர்கள் அச்சிட்ட ஸ்ரீ நீலகண்டபாஷியம், ஸ்ரீமத் நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்களியற்றிய The Study ஸ்ரீமத்சபாரத்தின முதலியாரவர்களியற்றிய Essential of Hinduism ஆகிய நூல்களை யழைப்பித்துப்படித்தேன். தாங்கள் இயற்றிய “பகவத்கீதார்த்தபங்கம்,” தங்கள் மாணவர் இயற்றிய “வேதாந்தபுண்டரிக விகாரம்” முதலியவற்றையும் பார்வையிட்டேன். இத்தகைய வெனது ஆராய்ச்சியால், வேதசம்மதமானசமயம் வைதிக சைவமே யெனத் தீர்மானித்தேன். விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டேன், கண்ணபிரான் எனும் இயற்பெயரை மாற்றிக் கண்ணப்பன் ஆயினேன். இனிச் சமய சமஸ்காரமும் விசேட தீட்சையும் பெறத் திருவருளை நாடிச் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

நிற்க, எனைச்சூழ்ந்துள்ள வைணவர்கள் சிலர் நூற்றெட்டு உபநிடதங்களும், “ஹரிஓம்” என ஆரம்பிப்பதினால் எல்லா உபநிடதங்களும் விஷ்ணு சம்பந்த முடையதே யெனக்கூறி யெனையிரட்டு கின்றனர். ஆகலின் தாங்கள் கருணைகூர்ந்து “ஹரிஓம்” என்றசொற்குப் பொருள்விளக்கி விடை கூறுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

சித்தார்த்த பத்திரிகை முகத்தாடற்னுக்கண்

துறைவை, கண்ணப்பன்.

விடை.

செல்வச் சிரஞ்சீவி-துறைசை-கண்ணப்பனுக்கு அறுமுகக் சிவனார் திருமுகக் கருணையாண்டும் நின்றருள்புரிக.

அன்பு!

“ஹரிஓம்” என்பது உமாபதியினையே குறித்தவாக்கிய மென்பது வேதசம்மதம். எவ்வனமெனின் கூறுதும்—“பராஸ்ய சுகந்திவ்விதைவச் ருபதேஸ்வரபாவி கீஜ்ஞாநபலக்ரிபாச” (மகேஸ்வரருடைய பராசக்தி சுவாபாவிக ஞானசத்தியும், பலசத்தியும், கிரியாசத்தியும் ஆகப்பலத்திறப்படுவன்) எனும் சுவேதாசுவதரோய நிஷத்தானும்; “அபரேது பராசக்திச் சிவஸ்யசமவாயிரீ, தாதாத்மய மந்யோர்நிதயம் வஹிதாஹக்யோரிவ, அதஸ்தத்தாந்ம தர்மமித்வாத் பராசக்தி: பராத்தம:” (பராசக்தி சிவனுக்குச் சமவாயு சம்பந்தத்தோடுற்றவள், அக்கினியும் சூடும்போலப் பராசத்தியும் பரமான்மாவும் குண

குணித்தன்மையர்) எனும் வாயுசங்கிதையானும், சிவபெருமான் எக்
காலும் சிவசத்தியுடன் கூடிடேயிருப்பவ ரென்பதாயிற்று, குண
மின்றிக்குணியும், குணியின்றிக்குணமும் இல்லாமைபோல, சத்தி
யின்றிச் சிவமும், சிவமின்றிச் சத்தியும் இல்லையென்பது நிச்சயமாகும்.
ஆகவே சத்தியிராஹி சத்தன் பிரமம், சத்தி சிவை சத்தன் சிவன்,
சத்தி மகாதேவி சத்தன் மகாதேவன், சத்தி சதாசிவை சத்தன் சதா
சிவன், சத்தி மகேஸ்வரி சத்தன் மகேஸ்வரன், சத்தி உருத்திரி சத்
தன் உருத்திரன், சத்தி சங்கரி சத்தன் சங்கரன், சத்தி அரி சத்தன்
அரன், ஆகவே அரியென்பது உமாதேவியைக் குறிக்கும்பதமாகும்.

தாமசமனுவந்தரத்திலே அரியை யென்கிறவன் கருப்பத்திலே
அரிகள் என்கிற தேவர்களுடன் விஷ்ணு பிறந்தமையின், விஷ்ணு
வுக்கு அரியெனும் பெயர்வந்ததாக விஷ்ணுபுராணம் கூறுமாற்றால்,
விஷ்ணுவுக்கும் அரியென நாமமுண்டு. ஆகலின் இவ்விஷ்ணுவாகிய
அரிக்கு மேற்சொன்ன உமாதேவியாகிய அரிக்கும்வேற்றுமை தெரிந்
துகொள்ளுக. இன்னும், “ஈச்வரீம் ஸர்வபுதாநாந்தாமி ஹோபஹ்ன
யேச்ரியம், ஸ்ரீரீம்மேபஜது அலக்ஷ்மீர்ம்மே நச்யது, விஷ்ணு முகா
வைதேவாச்சந்தோ பிரிமாந்லோகாநந பஜ்யம்யமங்யஜயந், மஹாம்இந்த்
ரோவஜ்ர பாஹுஷ் ஷோடசீசர்ம்மயச்சது.” (சோடசீசுபிணியும்,
வித்யாருபிணியுமாகிய ஈசுவரியை அவாவுகின்றேன். திருவையெ
னக்கு அருள்வாயாக: மூதேவி தொலைக. விஷ்ணு முதலியதேவர்கள்
எந்தச்சோடசியாகிய வுள்ளைச் சந்தமுறையின் வழுவாமலுபாசித்து
உலகங்களில் நிகரில்லாது விளங்குகின்றனரோ அவர்கள் வழியே மகா
னும் வச்சிரமேந்தினவனுமாகிய இந்திரனுமாவன்) எனத்தைத்திரீயா
ருணசாகை நாராயணம் கூறுமாற்றால், விஷ்ணுவாகிய அரிக்கு உமா
தேவியாகிய அரி உபாசனாதேவி யென்பதும் பெறப்பட்டது. இவை
முதலிய பலிஷ்ட பிரமாணங்களால் ஹரிஎனும் சத்தத்திற்குப் பொ
ருள் உமையென்பது வச்சிரலேபமாயிற்று.

நிற்க, “அகாரம்ப்ரஹ்மானம்,” “உகாரம்விஷ்ணும்,” “மகாரம்
ருத்ரம்,” “ஓங்காரம்ஸர்வேஸ்வரம்” எனும் நிருஸிம்ஹமோத்தர தாபின்
யுபநிஷத்தாலும்; “ஓங்காரோ வேதபாசசாலோ சிவனகோத்யையா;”
எனும் அதர்வசிகோபநிஷத்தாலும்; “கைலாசசிகராவாஸ மோங்கார
ஸ்வருபிணம் மகாதேவம்” எனும் பஸ்மஜாபாலோப நிஷத்தாலும்;
“ஓம்மஹாக்ராஸாய மகாதேவாயசூலிரே,” எனும் சரபோபநிஷத்தா
லும் ஓம் என்பது சிவபெருமானையே குறிக்கும். “ஸ்ரீவக்ஞ: பஞ்சக்
தெய்ஸம்மந்ஸ்ர ஸர்வேஸ்வர ஈச:பசுபதி:” என்ற ஜாபாலயுபநிஷத்
தால் அச்சிவம்பதியே யாகையால், ஓம் என்பது பதியாய், ஹரிஎன்
பது உமையாய், ஹரிஓம் என்பது உமாபதியாய் முடிந்தமை காண்க.
ஹரிஓம் = உமாபதி.

பத்திராதிபர்.

புத்தகவரவு.

சிவஞானசித்தியார் சுபட்சம்

பொழிப்புரை.

சகலாகமபண்டித சிகாமணியாகிய அருணாந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சிவஞானசித்தியார் என்னும் அரிய பேரிய சாஸ்திரத்தினுக்கு, திருவாவடுகுறை ஆநீனத்துச் சைவப்பிரசாரகர் துத்துக்குடி - ஸ்ரீமத் - பொ - முத்தையபிள்ளையவர்கள் ஒருபொழிப்புரை எழுதிய்செட்டுள்ளார். இந்நூலுக்குப் பலஉரைகள் முத்தியிருக்கின்றன, அவைபெரும்பாலும் வடமொழி கலப்பாக விருத்தலினாலும், அநேக அரிய விஷயங்கள் நுட்பமாய்க் கூறியிருத்தலினாலும், அவ்வுரைகள் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் மிக வல்லுநர்களாகிய பண்டிதர் கூட்டுக அளவையுபேசாமாம். அங்ஙனமின்றி இக்காலத்திற்கேற்றபடி சாஸ்திர அப்பியாசம் செய்யமுயலுவார்கள் எனினிலநின்று சித்தாந்த உண்மைதேறும் வகையில், பூர்வாசிரியர்கள் கருத்துகட்குச் சிறிதும் மாறுபடாத வண்ணம், ஒவ்வொரு செய்யுள்கட்கும் கொண்டு கூட்டுப் பொருளும், பொழிப்புரையும், குறிப்புரையும் இவ்வுவான நடையில் எழுதியுள்ளார். திராவிடமகாபாடிய கர்த்தராகிய நமது மாதவச் சிவஞானயோகிகள் தமது உரையில் சுருக்கமாக வரைந்துள்ள சிலவிஷயங்கள் இவர் உரையில் பெருக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், நூலாசிரியர் சரித்திரமும், அவதாரிகையின் அகராதியும், விசேடவுரையிற் கண்ட விஷய அகராதியும், செய்யுள் முதற்குறிப்பு, அகராதியும் அடங்கியுள்ளன. இவை இந்நூல் கற்பவர்கட்குப்பெரிதும் உபயோகமாம்.

இப்பிள்ளையவர்கள் நமது சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் விருத்தியின் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சியைப் பலரும் அறிந்திருப்பரென்பது உண்மை. இத்தகைய சைவாபிமானியார் உலகோபகாரமாக வெளியிட்டுள்ள இந்நூலினைச் சைவர்கள் பலரும் வாங்கி, மேலும் மேலும் பலநூல்கள் அவர்கள் வெளியிட அவருக்கு ஊக்கமுண்டாக்குவார்களெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனம்.

ப.ந்.